

KAZUO
ISHIGURO
Nemângâiații

Traducere din limba engleză
de Anca Boldor

POLIROM
2025

Apoi, după o clipă, am ajuns la concluzia că situația era fără ieșire și am întrebat direct:

— Iertați-mă, domnule Hoffman, dar la ce veste rea vă referiți? Au fost atâtea vești rele în ultima vreme!

Mă privi alarmat.

— Atât de multe vești rele?

Am râs, zicând:

— Adică războiul din Africa și altele. Peste tot, numai vești rele.

Am mai râs o dată.

— A, înțeleg. Mă refeream desigur la vestea cea rea în legătură cu câinele domnului Brodsky.

— A, da. Câinele domnului Brodsky.

— Cred ca sunteți de acord cu mine, domnule, că e o mare nenorocire. Faptul că s-a întâmplat tocmai acum. Pornești la treabă cu cea mai mare grijă și apare ceva de genul asta!

Oftă exasperat.

— Da, e groaznic. Groaznic.

— Dar, cum să vă spun, eu am încredere. Da, am încredere că nu va duce la vreun eșec major. Ei bine, aș putea oare să vă propun să pornim imediat? De fapt, acum când mă gândesc, cred că ați avut mare dreptate, domnule Ryder. Acum este un moment mult mai potrivit să pornim la drum. Înseamnă că vom ajunge nici prea devreme, nici prea târziu. Mare dreptate, astfel de lucruri trebuie judecate cu calm. Să nu intri niciodată în panică. Ei bine, domnule, haideți să mergem.

— Aăă... domnule Hoffman. Cred că m-am înșelat puțin în privința ținutei mele pentru această ocazie. Poate că îmi acordați câteva minute să urc iar și să mă schimb.

— Oh, Hoffman îmi aruncă o privire fugară, arătați splendid, domnule Ryder. Vă rog, nu vă faceți probleme. Ei bine, își privi grijuliu ceasul, propun să pornim la drum. Da, acesta este chiar momentul potrivit. Vă rog!

Afară, noaptea era întunecoasă și ploua întruna. L-am urmat pe Hoffman dând ocol hotelului, am luat-o pe o potecă și am ajuns la o parcare în aer liber, cu cinci sau șase vehicule. Nu exista decât un singur felinar atârnat de un stâlp de gard, la lumina căruia am reușit să disting pe jos, în fața mea, băltoacele mari.

Hoffman o luă la fugă spre o mașină mare și neagră și-mi ținu portiera deschisă. În timp ce îmi croiam drum spre ea, am simțit umezeala pătrunzându-mi prin papuci. Chiar în momentul în care m-am urcat în mașină, am călcat adânc cu un picior într-o băltoacă, udându-mă tot. Am scos o exclamație, dar Hoffman ocolise deja mașina în grabă, spre locul șoferului.

A scos automobilul din parcare, iar eu am încercat din răspuțeri să îmi usuc picioarele pe covorul moale de pe jos. Când mi-am ridicat privirea, ieșisem deja pe strada principală și am fost surprins să constat cât de intensă devenise circulația. Ba mai mult, numeroase magazine și restaurante prinseseră viață și o mulțime de clienți se învârteau prin fața ferestrelor luminate. Și cum mergeam mai departe, circulația deveni tot mai intensă, până am ajuns la un punct, aproape de centrul orașului, prinși în mijlocul celor trei benzi de circulație ticsite cu vehicule, unde ne-am oprit definitiv. Hoffman își privi ceasul, după care lovi volanul cu mâna, cuprins de un sentiment de frustrare.

— Ce ghinion, am zis eu compătitor. Și când am fost afară, cu puțin timp în urmă, tot orașul părea că doarme.

Arăta foarte preocupat și zise absent:

— În acest oraș, circulația se înrăutățește din ce în ce mai tare. Nu știi care e soluția.

Lovi din nou volanul cu mâna.

Minutele următoare am rămas în mașină tăcuți, în vreme ce înaintam încet. Apoi Hoffman zise liniștit:

— Domnul Ryder s-a plimbat.

Am crezut că nu l-am auzit bine, dar apoi a repetat, de astă dată fluturând ușor și suav din mână, și mi-am dat seama că repeta ce urma să spună la sosirea noastră, pentru a explica întârzierea.

— Domnul Ryder s-a plimbat. Domnul Ryder... s-a plimbat.

În timp ce străbăteam intensul trafic de noapte, Hoffman continua să mormăie din când în când în barbă, dar n-am reușit să înțeleg mare lucru. Intrase într-o lume a lui și părea din ce în ce mai încordat. La un moment dat, după ce am ratat verdele la un semafor, l-am auzit mormăind:

— Nu, nu, domnule Brodsky! Era minunat, o ființă minunată!

Apoi am cotit, în sfârșit, și ne-am pomenit ieșind din oraș. Nu după mult timp clădirile au dispărut, iar noi rulam pe un drum lung, cu spații mari, întunecate – probabil terenuri agricole – de ambele părți. Circulația se mai rări, permițând mașinii să ia viteză. L-am văzut pe Hoffman liniștindu-se în mod evident și, când mi se adresă din nou, își redobândise în bună parte manierele civilizate obișnuite.

— Spuneți-mi, domnule Ryder. Hotelul vă satisface în toate privințele?

— A, da. Totul e bine, mulțumesc.

— Vă place camera?

— Da, da.

— Dar patul? E comod?

— Foarte comod.

— Întreb pentru că într-adevăr ne mândrim cu paturile noastre. Le schimbăm saltelele foarte des. Niciun alt hotel din oraș nu schimbă atât de multe saltele ca noi. Știu asta în mod sigur. Saltelele pe care le aruncăm noi ar putea fi considerate satisfăcătoare încă un număr de ani de către mulți dintre așa-ziii noștri rivali. Știați,

domnule Ryder, că, dacă am pune pe lungime, cap la cap, toate saltelele folosite pe care le aruncăm în decursul unui cincinal financiar, am realiza un șir de-a lungul străzii principale, începând din dreptul primăriei, direct spre fântână, apoi pe după colțul cu Sterngasse și până la farmacia domnului Winkler?

— Chiar așa? Impresionant!

— Domnule Ryder, vă spun cinstit. M-am gândit mult la camera dumneavoastră. Evident, în zilele premergătoare sosirii dumneavoastră, am petrecut multă vreme chibzuind ce cameră să vă dau. Multe hoteluri ar da un răspuns simplu la întrebarea: „Care este cea mai bună cameră din hotel?” Dar nu așa se petrec lucrurile în hotelul meu, domnule Ryder. De-a lungul anilor, am acordat personal foarte mare atenție mai multor camere diferite. Au fost situații în care am devenit, ha! ha!, un fel de *obsedat*, da, obsedat în privința uneia sau a alteia. Odată ce îmi dau seama de potențialul unei anumite camere, mă gândesc zile întregi la ea, după care mă ocup cu cea mai mare grijă de renovarea ei, pentru a o face să semene cât mai bine cu imaginea pe care mi-am făcut-o despre ea. Nu reușesc întotdeauna, dar au fost situații în care, după multă muncă, rezultatele s-au apropiat de ceea ce îmi imaginasem și, evident, acesta e un lucru care îmi aduce multă satisfacție. După care – poate că este un soi de defect al meu – nici n-am terminat bine renovarea unei camere așa cum doream, că mă preocupă potențialul pe care îl oferă altă cameră. Și fără să-mi dau seama, mă pomenesc că pierd mult timp gândindu-mă la noul proiect. Da, s-ar putea zice că a devenit o obsesie, dar nu văd nimic rău în asta. Nu sunt multe lucruri care să fie la fel de plictisitoare ca un hotel cu camere aranjate, una după alta, potrivit aceluiași tipic. Din punctul meu de vedere, fiecare cameră trebuie să ofere

propriile caracteristici individuale. În orice caz, ceea ce vreau să spun, domnule Ryder, este că nu am în hotel o anume cameră preferată. Așa încât, după multă chibzuință, am ajuns la concluzia că ați fi foarte mulțumit în cea pe care o ocupați în prezent. Dar acum, că v-am întâlnit, nu mai sunt atât de sigur de asta.

— O, nu, domnule Hoffman, l-am întrerupt eu. Camera de acum este bună.

— Dar din momentul în care v-am întâlnit, domnule, m-am gândit toată ziua la asta. Am în minte altă cameră, care cred că s-ar potrivi mai bine cu firea dumneavoastră. Poate că dimineață o să v-o arăt. Sunt sigur că vă va plăcea mai mult.

— Nu, domnule Hoffman, nu e cazul. Camera actuală...

— Vă spun sincer, domnule Ryder. Sosirea dumneavoastră a însemnat pentru camera pe care o ocupați primul test adevărat. Știți, este pentru prima oară că locuiește în ea un oaspete distins, de când am regândit-o, cu patru ani în urmă. Desigur, n-aveam de unde să știu că tocmai dumneavoastră o veți onora într-o bună zi. Adevărul e că am muncit la camera aceea, gândindu-mă la cineva în genul dumneavoastră. Ceea ce vreau să spun este că, știți, de-abia acum, că ați sosit dumneavoastră, este cu adevărat folosită în scopul în care a fost creată. Și, ei bine, îmi dau limpede seama că acum patru ani am făcut greșeli enorme. E atât de greu, chiar cu experiența mea. Nu, fără îndoială, nu sunt mulțumit. Nu e o alegere fericită. De aceea, domnule, vă propun să vă mutați în camera 343, care cred că vi se potrivește mult mai bine. Acolo veți fi mult mai liniștit și veți dormi mult mai bine. Cât despre camera dumneavoastră de acum, ei bine, toată ziua m-am gândit întruna la ea. M-am hotărât să-i schimb înfățișarea actuală.

— Domnule Hoffman, chiar nu e nevoie!

Strigasem atât de tare, încât Hoffman își luă ochii de la drum și mă privi lung, mirat. Am râs și, revenindu-mi pe loc, am zis:

— Adică, vă rog eu, nu faceți atâta tapaj și cheltuială pentru mine.

— Aș face-o pentru liniștea mea sufletească, vă asigur, domnule Ryder. Hotelul este munca mea de-o viață. Am făcut o mare greșală în privința acelei camere. Nu văd ce altceva aș mai putea face cu ea decât să o desființez.

— Domnule Hoffman, camera aceea... Adevărul este că îmi e foarte dragă. Sunt într-adevăr foarte fericit acolo.

— Nu înțeleg, domnule. Părea realmente contrariat. Acum, că v-am cunoscut, pot afirma acest lucru cu oarecare certitudine. Nu trebuie să fiți atât de politicoși. Mă mir că sunteți atât de ciudat de legat de ea.

Am râs brusc, poate inutil de tare.

— Ba deloc. Ciudat de legat de ea? Am râs iar. Nu e decât o cameră, nimic mai mult. Dacă trebuie desființată, atunci să fie desființată! Mă voi muta cu plăcere în alta.

— Aa, mă bucur că vedeți lucrurile așa. Ar fi fost o mare sursă de frustrare pentru mine, domnule Ryder, nu doar pentru restul sejurului dumneavoastră, dar și în anii următori, să mă gândesc că pe vremuri ați locuit la hotelul meu și ați fost silit să suportați o cameră atât de nepotrivită. Pur și simplu nu pricep ce a fost în mintea mea acum patru ani. Un calcul complet eronat!

Înaintam cu viteză prin întuneric, fără a întâlni o vreme alte lumini de faruri. Departe de tot, vedeam ceva ce ar fi putut fi câteva ferme, dar în rest nu prea era nimic care să întrerupă întunericul gol ce se întindea de ambele părți ale drumului. O vreme, am rulat mai departe în tăcere. Apoi Hoffman zise: